

ธรณีนี่นี้ใครครอง..จากชื่อละคร ถึงบทกลอนท่านศรีปราชญ์

โพสต์เมื่อ ก.ค. 25, โพสต์โดย [แม่น้องกานต์](#) หมวดหมู่ [นันทาพรรณนะ](#)

```
(function() { var po = document.createElement('script'); po.type = 'text/javascript'; po.async = true; po.src = 'https://apis.google.com/js/plusone.js'; var s = document.getElementsByTagName('script')[0]; s.parentNode.insertBefore(po, s); })();
```

(adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({ google_ad_client: "ca-pub-8026950304384140", enable_page_level_ads: true });

ช่วงนี้ละครเรื่อง ธรณีนี่นี้ใครครอง กำลังออกอากาศ น้องกานต์เห็นชื่อเรื่องแล้วก็ตั้งคำถามว่า ทำไมชื่อแปลกจังมีคำว่า ธรณีนี่นี้ เรียงกันเลย เขียนผิดหรือเปล่านะ ก็เลยเป็นประเด็นให้คุยต่อยอดความรู้กับลูก ปกติเมื่อเกิดข้อสงสัยเราจะถามความเห็นของลูก ว่าลูกคิดยังไงกับเรื่องนั้นๆ แล้วพ่อ หรือ แม่คิดยังไง ก็มาถกกันพิจารณาหาเหตุผลที่น่าจะเป็นได้ บางครั้งก็ต้องหาข้อมูลเพิ่มเติมจากnet บ้าง เพราะต้องการให้ลูกได้รับข้อมูลที่ถูกต้องและกว้างขวางขึ้น อย่างชื่อเรื่องนี้ก็ให้ความเห็นว่า ผู้แต่งคงจะยกคำว่า ธรณีนี่นี้ มาจากบทกลอนของศรีปราชญ์ เพราะเป็นวรรคทองที่คนไทยรู้จักกันดี แล้วก็ท่องกลอนให้ลูกฟัง

ธรณีนี่นี้ เป็นพยาน
เราก็ดูมีอาจารย์ หนึ่งบ้าง
เราผิดท่านประหาร เราชอบ
เราผิดท่านมล้าง ดาบนั่นคินสนอง

คำถามต่อมาคือแล้วศรีปราชญ์เป็นใครละครับ

อิม..ศรีปราชญ์เป็นยอดกวีเอกสำคัญคนหนึ่งในประวัติศาสตร์แต่สมัยไหนแม่ก็เลือนๆไปแล้ว เอาเป็นว่าจะหาข้อมูลมาให้แน่ครับ ว่าแล้วแม่ก็ต้องทำการบ้านนั่ง search ข้อมูลแล้ว print วางไว้โต๊ะทำการบ้านของลูก ตั้งใจว่าคืนนี้จะเล่าให้ฟังก่อนนอน ปรากฏว่าพอกลับมาเห็นก็นั่งอ่านเองจนจบ แล้วบอกว่า "ลูกอ่านศรีปราชญ์แล้วนะครับสนุกดี แต่ลูกว่าเจ้าพระยาณัฏฐราช น่าจะเป็นบาทะยักนะเพราะใช้ดาบเล่มเดียวกัน" อ้าวแล้วตกลงได้ความรู้ใหม่ละเนี่ย ^_^

หลายครั้งที่เราอยากให้เขาอ่านอะไรก็จะไข่มุกนี้ คือแกล้งวางไว้ให้เห็นเดียวก็มาติดกับเอง ไม่ต้องบังคับ อ้ออ่า

เอาประวัติชีวิตของท่านศรีปราชญ์ ที่ print ให้กานต์อ่านมาฝากนะคะ

.....

ศรีปราชญ์

ในสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช กษัตริย์แห่งกรุงศรีอยุธยาถือว่าเป็นยุคสมัยที่บ้านเมืองมีแต่ความสงบสุข ร่มเย็น ปราศจากการรุกราน จากศัตรูภายนอก ไม่มีศึกสงครามกับบรรดาประเทศราชต่างๆ ประชาชนอยู่ดีกินดี มีการติดต่อเจรจาการค้ากับชาวต่างประเทศ แม้แต่ชาวตะวันตก เช่น อังกฤษ ฝรั่งเศส ฮอลันดา ฯลฯ ก็เข้ามาเจรจาการค้า และทำให้ในราชสำนักมีขุนนางเป็นชาวต่างประเทศในสมัยนั้นหลายท่าน หลายท่าน เช่น คอลเลกชันอิน ฟอลคอน(ชาวฮอลันดา) และนอกจากนี้ในสมัยนั้นยังมีผู้ทำขนมหไทยหลากหลายชนิดขึ้นมา คือ ท้าวทองกีบม้า(ชาวโปรตุเกส) เมื่อ บ้านเมืองสงบสุขร่มเย็น ก็ทำให้ประชาชนส่วนใหญ่เกิดอารมณ์สุนทรีย์ แลด้วยอุปนิสัยดั้งเดิมของคนไทยเรานั้นเป็นคน "เจ้าบทเจ้ากลอน" คือชอบ ร้องรำทำเพลง ในสมัยนั้นชาวอยุธยาหลากหลายกลุ่มสนใจในวรรณคดี มีบทโคลง ฉันท์กาพย์ กลอน เกิดขึ้นมากมาย ถือได้ว่า "เป็นยุคทองของวรรณคดี"

สมเด็จพระนารายณ์เองก็โปรดปรานการแต่งโคลงกลอนเป็นอันมาก วันหนึ่งทรงแต่งโคลงสี่สุภาพขึ้นบทหนึ่งความว่า
อันไฉยอำแก้มแม่ หมองหมาย ยุงเหลือบธารินทร์พราย ลอบกล้ำ

พระองค์แต่งขึ้นได้เพียงสองบาทเท่านั้น ก็ทรงแต่งต่อแล้วก็เกิดติดขัด แต่งต่ออย่างไรก็ไม่เป็นที่พอพระราชมหุทัย จึงทรงพระราชทานแผ่นกระดาน ขนวนที่ทรงแต่งบทโคลงนั้นมาประราขทานให้แก่พระยา โหราธิบดีซึ่งเป็นผู้มีความสามารถในด้านการพยากรณ์ และยังเป็นผู้แต่งโคลงกลอน อันดับต้นของกรุงศรีอยุธยาในสมัยนั้น และพระโหราธิบดีผู้นี้ยังเป็นผู้เขียนตำราเรียนเล่มแรกของประเทศไทยที่ชื่อ จินตามณีด้วย

เมื่อพระยาโหราธิบดีรับแผ่นกระดานชนวน ที่มีบทโคลงที่พระองค์ทรงแต่งค้างเอาไว้แล้ว ก็พิจารณาจะแต่งต่อให้เดี๋ยวนั้น

แต่ก็ไม่สามารถจะแต่งต่อได้จึงขอพระราชทานเอาไว้

แต่งต่อที่บ้าน ซึ่งพระองค์ก็ไม่ขัดข้อง พอท่านพระยาโหราธิบดีกลับไปถึงบ้าน ก็นำแผ่นกระดานชนวนนั้นไปไว้ในห้องพระด้วยเป็นของสูง

แล้วก็ไปอาบน้ำชำระร่างกายให้สดชื่นเสียก่อน จะเป็นด้วยโชคชะตาชักนำ หรืออย่างไรก็ไม่ทราบแน่ ในขณะที่ท่านกำลังทำภารกิจส่วนตัวอยู่นั้น เจ้า "ศรี"

บุตรชายหัวแก้วหัวเหว่นของท่าน ซึ่งในขณะนั้นมีอายุเพียง ๗ ขวบ ได้เข้ามาในห้องพระ (นัยว่าจะเข้ามาหาผู้เป็นบิดา)

ก็เลื้อยไปเห็นแผ่นกระดานชนวนที่มีโคลงกลอนแต่งเอาไว้ ๒ บาท เข้า คงเป็นด้วยความซุกซนบวกกับความเฉลียวฉลาดของเจ้าศรี

ก็เลยเอาดินสอพองเขียนโคลงอีก ๒ บาท ต่อจากองค์สมเด็จพระนารายณ์

เจ้าศรีจึงแต่งต่อความว่า

อันไฉ่ย่าแก้มแม่ หมองหมาย

ยุงเลื้อยธารีนพราย ลอบกล้า

ผิวชนแต่กราย ยังยาก

ใครจักอาจให้ข้า ซอกเนื้อ เรียมสวณ

ในบทโคลงมีดังนี้

คือ สมเด็จพระนารายณ์ทรงแต่งไว้ในสองบาทแรก มีความหมายว่า "มีสิ่งอันใดหนอที่ทำให้แก้มของน้องนางอันเป็นที่รักต้องหมองลงไป หรือว่าจะเป็นยุง เลื้อย ธารีนพราย เข้ามาทำให้เป็นเช่นนั้น" หมายความว่าของบทกลอนของพระองค์แล้ว ท่านกล่าวขึ้นมาลอย ๆ เหมือนจะรำพึงรำพันทำนองนั้น ที่นี้มาดูเจ้าศรีแต่งต่อบ้าง มีความหมายดังนี้ " เออ..คงไม่มี ใครคนใดในแผ่นดินนี้จะเข้าไปยุ่งกรายนางไฉ่ย่า ๆ หรือ (เพราะขึ้นเข้าไปยุ่งมีหวังหัวขาด ด้วยเป็นนางห้ามของเจ้าแผ่นดิน) ดังนั้น คงไม่มีใครหนอที่จะบังอาจไปทำให้แก้มของนวลนาง อันเป็นที่รักและหวงแหนต้องซอกเข้าไปได้"

กล่าว ถึงท่านพระยาโหราธิบดี หลังจากอาบน้ำชำระร่างกายเสร็จ ก็รีบุดเข้ามาในห้องพระ พอเลื้อยไปเห็นแผ่นกระดานชนวนเข้า "ลมแทบใส่"

เพราะรู้แน่ต้องเป็นฝีมือเจ้าศรีมิใช่ใครอื่นหนอยแน่ไอ้หมอนี้ ไม่รู้จักที่ต่ำที่สูง ต้องจับมาฟาดให้กันลายเสียให้ชัด

แต่พออ่านบทกลอนที่เจ้าศรีมันแต่งต่ออารมณ์โกรธก็พลันระงับโดยสิ้นเชิง เฮ้ย ลูกเรามาแต่งดินนี้หว่า เราเองถ้าจะให้แต่งต่อและดีกว่ามันคงทำไม่ได้ เอาจะ

เป็นไฉ่ก็เป็นกัน ต้องนำทูลเกล้า ฯ ถวายในวันพรุ่งนี้ดู

พอวันรุ่งขึ้นหลังจากเข้าเฝ้าถวายแผ่นกระดานชนวนต่อองค์สมเด็จพระนารายณ์แล้ว พระองค์ ทรงทอดพระเนตรเห็นบทโคลงที่แต่งต่อ ก็ทรงพอพระราชหฤทัย ตรัสชมเชยพระยาโหราธิบดีเป็นการใหญ่ พร้อมกับจะปูนบำเหน็จรางวัลให้ เอาละซิครับ เรื่องมันชักจะไปในันใหญ่

หากท่านพระยาโหราธิบดีรับพระราชทานบำเหน็จโดยไม่ไคร่กราบทูลความจริงให้ทรง ทราบหากวันใดล่วงรู้ความจริงเข้า โทษสถานเดียวคือ "หัวขาด" ด้วย "เพ็ดทูล"

พระเจ้าอยู่หัว ดังนั้น ท่านจึงกราบบังคมทูลความจริงให้ทรงทราบว่าแท้ที่จริงแล้ว ?ผู้ที่แต่งโคลงต่อจากพระองค์ มีใช้ข้าพระพุทธเจ้า

แต่เป็นเจ้าศรีบุตรชายของข้าพระพุทธเจ้า ซึ่งทำไปด้วยความซุกซน ต้องขอพระราชทานอภัยโทษแก่มันด้วย ควรมิควรแล้วแต่จะทรงพระกรุณา?

เมื่อองค์สมเด็จพระนารายณ์มหาราช ได้ทรงสดับความจริงจากพระยาโหราธิบดี แทนที่จะทรงกริ้ว กลับทรงพอพระราชหฤทัยยิ่งขึ้น

ถึงกับทรงพระสรวลลั่นท้องพระโรง และตรัสกับท่านพระยาโหรา ว่าว่า " บ๊ยะ ลูกไม่หล่นไม้ไผ่ดั้น พ่อเก่งอย่างไร ดูรี ลูกชายก็เก่งปานกัน

หากเราจะขอให้เจ้านาบุตรของท่านเข้าถวายตัวเพื่อรับราชการแต่บัดนี้ เจ้าจะว่าอะไร ?" พระยาโหรา ฯ ได้ยินเช่นนั้น ก็ถวายบังคมยกมือขึ้นเหนือเศียร รับใส่เกล้า ฯ

ใส่กระหม่อม แล้วจึงกราบบังคมทูลว่า "ขอเดชะ พระอาญาไม่พ้นเกล้า ฯ การที่พระองค์ทรงโปรดที่จะให้เจ้าศรีบุตรชายของข้าพระพุทธเจ้า

เข้าถวายตัวเพื่อรับราชการนั้น นับเป็นพระมหากรุณาธิคุณเป็นล้นพ้น แต่เนื่องจากบุตรของข้า ฯ ยังเยาว์วัยเพียง ๗ ขันษา

ยังซุกซนและไม่ประสาในการที่จะรับใช้ได้เบื้องพระยุคลบาท เอาไว้ให้เขาเจริญวัยกว่านี้สักหน่อย ค่อยว่ากันอีกที ควรมิควรแล้วแต่จะทรงพระกรุณา "

เมื่อเจ้าชีวิตแห่งกรุงศรีอยุธยาได้รับทราบคำกราบบังคมทูลจากพระยาโหรา ฯ แล้ว ก็ทรงเห็นจริง และตรัสว่า หากเจ้าศรีเจริญวัยพร้อมที่จะเข้ารับราชการได้เมื่อไร ขอให้ท่านอย่าบิดพลิ้ว นำมันมาถวายตัวเราจะชุบเลี้ยงให้เป็นใหญ่เป็นโตต่อไป

จะว่าไปแล้ว ท่านพระยาโหราธิบดีนั้น ท่านรู้อยู่แก่ใจของท่านดีว่า หากให้เจ้าศรีเข้ารับราชการเมื่อไร ก็เร่งเวลาให้เจ้าศรีอายุสั้นมากเท่านั้น

ด้วยทราบอุปนิสัยใจคอลูกชายของท่านดี ประกอบกับพื้นดวงชะตาที่ได้คำนวณเอาไว้ บ่งบอกชัดเจน ว่า เจ้าศรีอายุจะสั้นด้วยต้องอายุา ดังนั้น

เมื่อองค์สมเด็จพระนารายณ์ทรงถามเรื่องเจ้าศรีที่ไร ท่านพระยาโหราก็ต้องหาเรื่องกราบทูลลัดผ่อนเรื่อยไป จนกระทั่งเจ้าศรีอายุได้ ๑๕ ปี

ได้ศึกษาสรรพวิทยาการต่าง ๆ จากท่านพระยาโหรา ฯ ผู้เป็นพ่อจนหมดสิ้นแล้ว ท่านพระยาโหรา ฯ จึงได้ถามความสมัครใจว่า อยากจะเข้าไปรับราชการในวังหรือไม่

ซึ่งเจ้าศรีนั้นก็ดีใจ และเต็มใจที่จะเข้าไปรับราชการสนองพระเดชพระคุณ ดังนั้น เมื่อพระนารายณ์ทรงทวงถามอีกครั้งหนึ่ง ท่านพระยาโหรา

จึงไม่อาจหลีกเลี่ยงหรือผัดผ่อนได้

แต่ก่อนที่จะนำเจ้าศรีเข้าถวายตัวนั้น ได้ทรงขอพระราชทานคำสัญญาจากสมเด็จพระนารายณ์ ๑ ข้อ คือ " เมื่อเจ้าศรีเข้ารับราชการแล้ว หากกาลต่อไปภายหลัง

ถ้านั้นกระทำความผิดใด ๆ ที่ไม่ใช่ความผิดต่อราชบัลลังก์ และมีโทษถึงตาย ก็ขอได้โปรดดโทษตายนั้นเสียหากจะลงโทษจริง ๆ ก็ขอเพียงให้เนรเทศให้พ้นไปจากเมืองอย่าให้ต้องถึงกับประหารชีวิต" ซึ่งพระองค์ก็ทรงพระราชทานสัญญาขึ้นโดยดี ทำให้ท่านพระยาโหราฯ บรรเทาความวิตกกังวลไปได้มากทีเดียว

เมื่อเจ้าศรีเข้าถวายตัวรับราชการแล้ว พระนารายณ์ทรงให้เจ้าศรีอยู่ในตำแหน่งมหาเถรรับใช้ใกล้ชิด เมื่อเสด็จไปไหน ก็ทรงให้เจ้าศรีติดตามไปด้วยทุกหนแห่ง ทรงโปรดปรานเจ้าศรีเป็นอย่างมากด้วยทุกครั้งก็ทรงติดขัดเรื่องโคลงกลอน ก็ได้เจ้าศรีนี้แหละช่วยถวายคำแนะนำ จนสามารถแต่งต่อได้ มีอยู่ครั้งหนึ่งพระนารายณ์นึกสนุก และอยากจะทดสอบความสามารถของเจ้าศรีเป็นที่ปรากฏ จึงได้แต่งโคลงกลอนขึ้นบทหนึ่ง แล้วให้ข้าราชการบริวารตลอดจนนักปราชญ์ราชบัณฑิตทั้งหลายที่เข้าเฝ้า ณ ที่นั้น ช่วยกันแต่งต่อ ท่านองประภคประชันกันปรากฏว่าไม่มีผู้ใดแต่งโคลงกลอนได้ดีและถูกพระทัยเท่ากับของเจ้าศรี ถึงกับทรงพระราชทานพระอภัยมณีให้และตรัสว่า "เจ้าศรี เจ้าจงเป็นศรีปราชญ์ ณ บัดนี้ เถิด" นับแต่นั้นมา คนทั่วไปจึงเรียก "ศรีปราชญ์" สืบต่อกันมาจนทุกวันนี้

ในสมัยนั้น เป็นสมัยที่ทุกคนนิยมพูดจากันด้วยโคลงกลอน ว่ากันสด ๆ แม้กระทั่งยามเฝ้าประพาศพระราชวังก็ยังสามารถแต่งโคลงกลอนโต้ตอบกับศรีปราชญ์ได้ดังมีบันทึกเอาไว้ เมื่อศรีปราชญ์ได้รับพระราชทานพระอภัยมณีแล้ว ก็สวมไว้ที่นิ้ว พอผ่านประตูลงทหหายามเห็นเข้า ก็ถามว่า " แหว่นี่ท่านได้ แต่ใดมา " ศรีปราชญ์ ตอบว่า "เจ้าพิภพโลกา ท่านให้ " ยามถามต่อ "ทำชอบสิ่งใดนา วานบอก " ศรีปราชญ์ตอบอีกว่า " เราแต่งโคลงถวายให้ ท่านให้ รางวัล"

ศรีปราชญ์รับราชการใกล้ชิดเบื้องพระยุคลบาทอยู่หลายปี จนเป็นหนุ่มฉกรรจ์ ด้วยนิสัยเจ้าชู้ตามอารมณ์ของกวี บวกกับความคึกคะนอง และถือตัวว่าเป็นคนโปรดของพระนารายณ์ จึงทำให้ศรีปราชญ์ต้องโทษถึงกับติดคุกหลายครั้ง ด้วยมักไปทำรุ่มร่าม แต่งโคลงกี่ยวพาราสิบรรดาสาวใช้ในวัง แต่พอพ้นโทษมาก็ไม่เข็ดหลาบ มีอยู่ครั้งหนึ่ง บังอาจไปกี่ยวพาราสิ "พระสนมเอก" ของพระนารายณ์ที่ชื่อท้าวศรีจุฬาลักษณ์ของพระนารายณ์เข้าแล้วเมื่อผ่านมานั้นหนึ่งศรีปราชญ์เดินถือโคลนมังครับ แล้วคนรับใช้ของท้าวศรีจุฬาลักษณ์จึงขัดขาศรีปราชญ์ทำโคลนหกลงใส่ท้าวศรี จุฬาลักษณ์ ถัดจากนั้นก็มีข้ารับใช้พระนารายณ์มาเห็นซึ่งไม่ขอศรีปราชญ์อยู่แล้วจึงนำความ ไปกราบทูลพระนารายณ์ เมื่อเรื่องราวไปถึงพระกรณของพระนารายณ์ พระองค์ก็ทรงกริ้ว และมีคำสั่งให้ประหารชีวิตแต่ระลึกถึงสัญญาที่ได้ให้ไว้แก่พระยาโหราธิบดี ผู้เป็นบิดา จึงทรงรับสั่งให้เนรเทศศรีปราชญ์ ไปอยู่ ณ เมืองนครศรีธรรมราช ในระหว่างการเดินทาง ศรีปราชญ์ได้แต่งโคลงกลอน ที่เรียกว่า "กำสรวลศรีปราชญ์" บรรยายถึงความรู้สึกที่ต้องพลัดพรากจากบิดามารดา บ้านเรือนที่สุขสบาย องค์พระนารายณ์เจ้าชีวิต ตลอดจน นางอันเป็นที่รัก เอาไว้น่าฟังมาก ถือเป็นเพชรเม็ดงามของวรรณคดีไทยชิ้นหนึ่งในยุคปัจจุบัน และเมื่อเดินทางไปถึงเมืองนครศรีธรรมราชแล้ว ก็ได้รับการต้อนรับขับสู้อย่างดีจากเจ้าพระยาฯ คราวนี้ศรีปราชญ์ได้พบกับเจ้าพระยาฯ เพราะถึงอย่างไร ศรีปราชญ์นั้น แม้จะถูกเนรเทศ แต่ก็ไม่ได้ถูกปลดจากตำแหน่ง หรือลดศักดิ์นาโหล่งไปเป็นไพร่อย่างนักโทษทั่วไป

ศรีปราชญ์รับราชการอยู่กับเจ้าพระยาฯ ได้นานหลายเดือน ซึ่งเจ้าพระยาฯ ก็โปรดปรานศรีปราชญ์ไม่น้อย ด้วยเป็นคนฉลาด มีความรู้ความสามารถหลายอย่าง เป็นที่ปรึกษาในข้อราชการต่าง ๆ ได้อย่างดี แต่เมื่อเวลาล่วงมาวันหนึ่งนะศรีปราชญ์น้อยใจของเจ้าเมืองนครศรีธรรมราช เกิดชอบใจในบทกลอนที่ศรีปราชญ์แต่งขึ้น และทรงหลงรักศรีปราชญ์และทรงลอบส่งสาสน์ไปให้ศรีปราชญ์แต่เมื่อศรีปราชญ์อ่านสาสน์เข้านั้น ก็คิดจะตอบกลับไปว่ารักของเราคงเป็นไปไม่ได้ แต่เกิดโชคร้ายเมื่อขุนนางราชสำนักมาเห็นสาสน์นี้เข้าจึงเกิดเข้าใจผิดและนำความไปกราบทูลแก่เจ้าเมืองนครศรีธรรมราชว่า ภรรยาของข้าลักลอบคบชู้กับเจ้าศรีปราชญ์ เมื่อทราบความดังนั้นเจ้าเมืองก็ทรงกริ้วมากจึงนำคุณกรณีทั้งสองมาพบกัน แต่ภรรยาได้ไข่มารยาหญิงใส่ร้ายป้ายสีว่า ศรีปราชญ์เป็นคนเริ่มก่อน เจ้าเมืองก็หลงเชื่อและสั่งประหารศรีปราชญ์

ในลานประหารที่เป็นเนินดินปนทราย ก่อนที่เพชฌฆาตจะลงดาบ ศรีปราชญ์ได้ใช้หัวแม่เท้าเขียนบทโคลงสี่สุภาพลงบนพื้น ใจความว่า

ธรณีนี่นี้ เป็นพยาน
เราก็คิษย์มีอาจารย์ หนึ่งบ้าง
เราผิดท่านประหาร เราชอบ
เราผิดท่านมล้าง ดาบนี่คืนสนอง

หลังจากศรีปราชญ์ตายวันหนึ่ง เมื่อพระนารายณ์ทรงแต่งโคลงกลอนติดขัด หากคนแต่งต่อให้ถูกพระทัยไม่ได้ ก็ทรงระลึกถึงศรีปราชญ์ ก็ตรัสให้มีหนังสือเรียกตัวกลับ เมื่อพระองค์ทรงทราบข่าวว่า ตอนนั้นศรีปราชญ์ได้จากโลกนี้ไปแล้ว ด้วยต้องโทษประหารจากเจ้าพระยาฯนครศรีธรรมราช ก็ทรงพระพิโรธ ตรัสว่า "อ้าย พระยาฯนครศรีฯ มันถือตัวอย่างไร? ที่บังอาจสั่งประหารคนในปกครองของกูโดยไม่ได้รับอนุญาต ความผิดของอ้ายศรีฯ นั้น ขวามันลวงเกินกู่ในท่านองเดียวกัน กูยังไว้ชีวิตมันเลย ไม่ได้การไถ่คนพรรคนี้อะไรไม่ได้" ว่าแล้วก็ตรัสให้เจ้าพระยาฯนครศรีฯไปประหารชีวิต ด้วยดาบเล่มเดียวกันกับที่ประหารศรีปราชญ์

แท็ก: [ธรณีนี่นี้เป็นพยาน](#) , [ศรีปราชญ์](#)

[Powered by EasyBlog for Joomla!](#)